Χι, χι, χι...

Γράφει η **Γιαννούλα Χρυσικού**
εργαζόμενη σε σχολείο της Πρέβεζας

Κατηφορίζω στον πολυσύχναστο δρόμο. Μιας και βρέθηκα σε αυτή τη μεγάλη πόλη, ας κάνω και μια βόλτα, σκέφτηκα. Το πώς βρέθηκα τόσα χιλιόμετρα μακριά από το σπίτι μου εν μέσω πανδημίας είναι μια άλλη ιστορία... Μην ανησυχείτε υπάρχει σοβαρός λόγος που δικαιολογεί το ταξίδι μου αυτό... Η μάσκα με ενοχλεί αρκετά, αλλά δε γίνεται κι αλλιώς...

Έχω τόσο καιρό να περπατήσω σε μεγάλο δρόμο που νιώθω πως πηγαίνω λίγο παράξενα. *Πλάκα θα έχει να ξέχασα πώς να βαδίζω μετά από τόσους μήνες εγκλεισμού,* σκέφτηκα λίγο έντρομη.

Στρίβω στη γωνία και βγαίνω στην γνωστή οδό «Κ» όπου βρίσκονται τα μεγάλα καταστήματα και οι επώνυμες αλυσίδες. Τι κι αν είναι κλειστά και οι παραγγελίες γίνονται μέσω διαδικτύου είναι ευκαιρία να χαζέψω στις βιτρίνες και να ταΐσω για λίγο το καταναλωτικό μου βλέμμα. Καθώς βαδίζω διακρίνω στο βάθος κόσμο να σχηματίζει ουρές μπροστά από κάποια μαγαζιά. *Μπα, άνοιξαν με click away; Αφού δεν ανακοινώθηκε κάτι*

τέτοιο, είμαι σίγουρη...

Πλησιάζω, και σαν επαρχιωτάκι που είμαι, χαζεύω την πρώτη μεγάλη ουρά που έχει σχηματιστεί έξω από τα κλειστά στόρια της γνωστής αλυσίδας καλλυντικών «C». Παρακάτω κι άλλη ουρά, λίγο πιο κάτω κι άλλη, κι άλλη. Σαν τεράστια φίδια ξετυλίγονται με ζικ ζακ. *Μα τι συμβαίνει;* Ένα πολύχρωμο πλήθος από άντρες και γυναίκες κάθε ηλικίας, ντυσίματος, ύψους και κιλών στέκονται υπομονετικά περιμένοντας κάτι, ποιος ξέρει τι. Πλησιάζω και τους περιεργάζομαι διακριτικά. *Μα τι κάνουν όλοι αυτοί εδώ;* Φυσικά, τηρούν όλα τα απαραίτητα μέτρα• απέχουν 1,5 μ. ο ένας από τον άλλον, έχουν τις μάσκες τους κάποιοι φοράνε και γάντια μιας χρήσεως.

Η μέρα, αν και προχωρημένος Απρίλης, είναι συννεφιασμένη, έχει όμως μια γλυκιά ανοιξιάτικη συννεφιά από αυτές που σου θυμίζουν ότι ο φετινός Χειμώνας μας άφησε χρόνους και θέλοντας και μη η Άνοιξη ήρθε για να μείνει...

Βάζοντας φρένο στη ρομαντική μου προδιάθεση παρατηρώ κάτι πολύ παράξενο. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι κουβαλούν παραφουσκωμένα σακίδια, τσάντες και φακέλους με κάτι χαρτιά. Μερικοί μάλιστα κρατούν σελίδες στα χέρια τους και τις ανεμίζουν κουβεντιάζοντας ζωηρά με τους υπόλοιπους που βρίσκονται στην ουρά. Συζητούν φωναχτά. Δεν είναι από αυτές τις ήσυχές, βουβές ουρές που συνήθως αντικρίζεις μπροστά από μαγαζιά. Υπάρχει μια κινητικότητα κι ας μην κουνιέται κανείς από τη θέση του. Κάποιοι μάλιστα έχουν λυγίσει τα πόδια τους και λες και κάθονται σε αόρατα σκαμπό γράφουν μανιωδώς σα να συμπληρώνουν κάτι έγγραφα, σαν αιτήσεις.

– Πρόσεχε μη κάνεις κανένα λάθος! χι, χι, χι, λέει μια κυρία σε έναν νεαρό που βρίσκεται πίσω της.

– Με κεφαλαία γράμματα να γράψεις τα στοιχεία σου να είναι ευδιάκριτα, χι, χι, χι, του λέει μια άλλη σε λίγο δασκαλίστικο τόνο.

– *Και κυρίως να δώσεις και τα δύο τηλέφωνα και το σταθερό και το κινητό, να μπορούν να σε βρουν ανά πάσα στιγμή, χι, χι, χι,*
συνεχίζει ένας άλλος κύριος.

Μπα, σκέφτηκα. *Μήπως κάνουν αιτήσεις για εργασία; Μάλλον απίθανο. Όλα αυτά πλέον γίνονται ηλεκτρονικά.*

Λίγα μέτρα από αυτές τις ανθρωποουρές στέκονται αστυνομικοί. Δεν είναι και λίγοι. Φανερά βαριεστημένοι έχουν δημιουργήσει πηγαδάκια. Γι' αυτούς προφανώς δεν ισχύουν τα μέτρα περί συνωστισμού. Για μάσκα στα πρόσωπά τους ούτε λόγος. Κάποιοι άλλοι κατά μόνας είναι προσηλωμένοι στο κινητό τους σερφάροντας...

Ένας αστυνομικός με κοζάρει που στέκομαι έτσι άσκοπα και κοιτάζω και με πλησιάζει. *«Πού πάτε;»* με ρωτάει με ύφος κοφτό.

«Ε... έχω έρθει από την επαρχία για να συνοδεύσω ένα συγγενικό μου πρόσωπο στο νοσοκομείο «Χ» εδώ κοντά και επειδή αυτή τη στιγμή έχει μπει για εξετάσεις και δεν επιτρέπεται να παραμείνω στον χώρο, βγήκα λίγο να περπατήσω και να πάρω έναν καφέ. Έχω και τα απαραίτητα έγγραφα μετακίνησης», λέω απνευστί. *Ώρα είναι να πληρώνω κανένα τρακοσάρι,* σκέφτομαι....

Του δείχνω τα πολύτιμα χαρτιά που κουβαλώ μαζί μου με μεγαλύτερη προσοχή απ' ότι κουβαλώ τα λιγοστά μου χρήματα. Ο αστυνομικός τα εξετάζει προσεχτικά και μου τα επιστρέφει. *«Μη μένετε όμως έτσι προχωρήστε»,* προσθέτει σε απρόσωπο τόνο. *«Συγγνώμη...»*, λέω χαμηλόφωνα, *«αλλά τι κάνουν όλοι αυτοί οι συγκεντρωμένοι;». «Α!»* απαντά ο αστυνομικός. *«Δεν είναι συγκεντρωμένοι. Οι συγκεντρώσεις άνω των τριών απαγορεύονται! Θα έπρεπε να το γνωρίζετε! Όλοι αυτοί είναι απολύτως νόμιμοι! Έχουν έρθει να κάνουν αίτηση»*. Πήγα να ρωτήσω τι είδους, αλλά ο αστυνομικός θεωρώντας ότι μου αφιέρωσε αρκετό χρόνο επέτρεψε στην παρέα των συναδέλφων του που ήδη σχολίαζε μια όμορφη κοπέλα που περνούσε από μπροστά τους με όχι και τόσο κολακευτικά λόγια...

Το πιο παράξενο με αυτές τις ουρές ήταν η οικειότητα που έδειχναν οι άνθρωποι μεταξύ τους. Μιλούσαν ο ένας με τον άλλον από απόσταση σα να γνωρίζονταν. *Μα είναι δυνατόν σε μια τόσο μεγάλη πόλη όλοι να γνωρίζονται μεταξύ τους και μόνο εγώ να μην ξέρω κανέναν!* Συνέχισα το δρόμο μου σκεφτική. Τα ίδια παντού και στην τρίτη, και στην τέταρτη και στην όγδοη σειρά που συνάντησα, παντού το ίδιο μοτίβο. *Μα τι στο καλό; Για τι πράγμα κάνουν αίτηση; Για επίδομα; Μπα, ούτε αυτό μοιάζει πιθανό.* Στην δέκατη πέμπτη ουρά δεν άντεξα.

Το φιλοπερίεργο πνεύμα μου με λύγισε και πήγα και εγώ και θρονιάστηκα υπομονετικά στο τέλος μιας ουράς. Η αλήθεια είναι πως ξεχώριζα σαν τη μύγα μες το γάλα, γιατί, όπως είπα, όλοι οι υπόλοιποι κουβέντιαζαν μεταξύ τους από απόσταση λες και αποτελούσαν μια ιδιόρρυθμη μακρουλή παρέα.

Τέντωσα τα αφτιά μου και προσπάθησα να επικεντρωθώ στο περιεχόμενο των λόγων τους.

– Φοβερή ιδέα, ε! χι, χι, χι,
είπε ο μπροστινός παχουλός κύριος με μάτια που σπινθήριζαν αλλόκοτα.

– Ναι! Βέβαια, επιτέλους! χι, χι, χι,
απάντησε η όμορφη κοπέλα που στεκόταν μπροστά του και που πριν από λίγο είχε εισπράξει τα όχι και τόσο διακριτικά πειράγματα των αστυνομικών.

– Επιτέλους, μπαίνει τέλος στους αναχρονισμούς! χι, χι, χι,
ακούστηκε μια φωνή παρακάτω.

– Μα είναι πράγματα αυτά; στον 21ο αιώνα να δουλεύουμε 8 ώρες; που ακούστηκε αυτό! χι, χι, χι,
ήχησε μια φωνή από ακόμα πιο μπροστά.

– Τι ξεπερασμένες αντιλήψεις είναι αυτές! Ευτυχώς, ο Υπουργός μας είναι παλικάρι και δε φοβάται να σπάσει αβγά και να πει τα πράγματα με τ' όνομά τους! χι, χι, χι!
πετάχτηκε ένας τύπος με μάγκικο στιλάκι.

– Με την κατάργηση του 8ωρου ευτυχώς δε θα είμαι αναγκασμένος να μένω τόσες ώρες στο σπίτι μου μη ξέροντας τι να κάνω, χι, χι, χι!
είπε ένας άντρας γύρω στα 45 που είχε έρθει και είχε πάρει τη θέση πίσω από μένα και με

φανερή τη διάθεση για φλυαρία συνέχισε:

– Ναι, έτσι είναι, χι, χι, χι. Και τόσο καιρό που δουλεύαμε 8ωρο τι καταλάβαμε; χι, χι, χι. Γυρνούσαμε τόσο κουρασμένοι από τη δουλειά που δεν είχαμε όρεξη να κάνουμε τίποτα, ενώ τώρα τουλάχιστον θα περνάμε δημιουργικά το χρόνο μας δουλεύοντας χι, χι, χι.

Ένας κύριος ντυμένος κομψά με ένα σκούρο μπλε κοστούμι γύρισε και τον κοίταξε.
– Αγαπητέ μου, η επισήμανση σας είναι απολύτως σωστή, χι, χι, χι. Άλλωστε πολλοί από εμάς ήδη δουλεύαμε 10 ώρες και βάλε χωρίς να μας ρωτήσουν. Αν μη τι άλλο τώρα θα απαιτείται η συναίνεσή μας χι, χι, χι!

– Α! όλα κι όλα η ελευθερία της βούλησης πάνω απ' όλα. Ο Υπουργός μας βάζει τέρμα στην απάνθρωπη καταπίεση, χι, χι, χι,
είπε η κυρία με το δασκαλίστικο ύφος.

– Μεγάλη κουβέντα είπατε, αν μη τι άλλο είναι ζήτημα αξιοπρέπειας και σεβασμού των ατομικών μας δικαιωμάτων να δεχτούμε αυτοβούλως να δουλεύουμε 10ωρο, όλα κι όλα, χι, χι, χι,
είπε ο νεαρός που μέχρι τώρα δεχόταν τις οδηγίες.

Μα τι ακούν τ' αφτιά μου; Κάτι δεν πάει καλά, σκέφτηκα. Σίγουρα κάτι μου διαφεύγει.

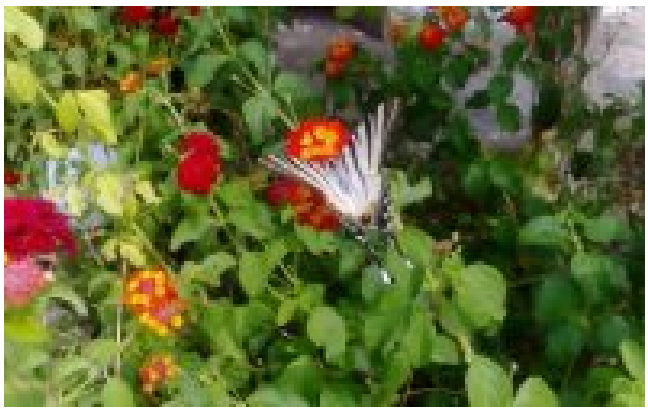
– Συγγνώμη..., ακούστηκε η φωνή μου διστακτικά και δέκα ζευγάρια μάτια καρφώθηκαν απάνω μου. *Τι κάνετε εδώ;*

– Α! δεν ξέρεις; χι, χι, χι!
με ρώτησε με συμπόνια ο νεαρός.

– Δεν είμαι σίγουρη..., συνέχισα με το ίδιο τρέμουλο στη φωνή μου.

– Καλή μου, έχουμε έρθει εδώ για να διεκδικήσουμε το δικαίωμά μας να δουλεύουμε 10 και πλέον ώρες, χι, χι, χι,
βάλθηκε να με διαφωτίσει μία τροφαντή κυρία που μου θύμισε έντονα την Πίγκι από το μάπετ σόου.

– *Πώς;* έκανα εγώ.

– *Αγάπη μου, μην έχεις αυτό το ύφος, χι, χι, χι,*
συνέχισε η εν λόγω κυρία.

– *Η κυβέρνηση αποφάσισε να αυξήσει τον χρόνο εργασίας μας και να καταργήσει επίσημα το αναθεματισμένο το 8ωρο, χι, χι, χι. Κι εμείς, επειδή φοβηθήκαμε μήπως πάρει το νομοσχέδιο πίσω, σπεύσαμε εδώ για να προλάβουμε να κάνουμε αιτήσεις οικειοθελούς αύξησης του ωραρίου μας, χι, χι, χι.*

Μπροστά στο βλακωδώς απορημένο μου ύφος η κυρία Πίγκι συνέχισε με παθιασμένη χροιά στη φωνή της

– *Δεν μπορείς να φανταστείς, καλή μου, πόσο ανακουφισμένη νιώθω με αυτή την εξέλιξη, χι, χι, χι. Τώρα πια θα δουλεύω 10 ώρες και θα γλυτώσω επιτέλους από τα εγγόνια μου που μου φέρνει η κόρη μου κάθε τρεις και λίγο, γιατί εργάζεται και δεν έχει που να τα αφήσει, χι, χι, χι. Υπέροχα νέα σου λέω, υπέροχα! χι, χι, χι.*

– *Γιατί, εγώ; χι, χι, χι,*
πήρε τη σκυτάλη της συζήτησης ένας ξερακιανός, λίγο ταλαιπωρημένος κύριος.

– *Θα εργάζομαι με τη θέλησή μου 10 ώρες και ξέρεις τι σημαίνει αυτό; χι, χι, χι, θα ησυχάζω δύο επιπλέον ώρες από την γκρίνια της γυναίκας μου στο σπίτι, ότι δεν έχουμε λεφτά, από τη μίρλα του γιου μου που θέλει διαρκώς χαρτζιλίκι, γιατί είναι άνεργος, από τη μουρμούρα της κόρης μου ότι δεν μπορεί να κάνει μαθήματα από το κινητό και από την κλάψα του κουνιάδου μου που ζητά συνεχώς δανεικά, γιατί δεν τα βγάζει πέρα. Σπουδαία νέα σου λέω! χι, χι, χι.*

– Μα τι λέτε; Τόλμησα να αντιτάξω. *Αν πραγματικά καταργείται το 8ωρο, όπως λέτε, αυτό είναι πραγματικά ολέθριο!*

– Κι όμως κάνετε μεγάλο λάθος, αγαπητή μου! χι, χι, χι,
πήρε το λόγο ένας νεαρός με εμφανή τα χαρακτηριστικά του γιάπη.

– Ξέρετε, κυρία μου, πόσο θα τονώσει την ανταγωνιστικότητα της οικονομίας αυτή η αύξηση του εργάσιμου χρόνου; χι, χι, χι! Ξέρετε πόσο το έχει ανάγκη αυτό η εθνική μας οικονομία ειδικά μετά από μια τόσο παρατεταμένη περίοδο οικονομικής και υγειονομικής κρίσης; χι, χι, χι,
συνέχισε.

– Κι από πότε η ανταγωνιστικότητα των επιχειρήσεων διασφαλίζει τη δική μας ποιότητα ζωής, αντέτεινα εγώ, φανερά εκνευρισμένη με αυτά που άκουγαν τα ταλαιπωρημένα από τα λαστιχάκια της μάσκας αφτάκια μου.

– Ουφ! Τι παλαιοκομματικές ιδέες είναι αυτές! χι, χι, χι,
μου πέταξε κατάμουτρα ο ξερακιανός κύριος.

– Μα αυτό είναι απογείωση της εργατικής εκμετάλλευσης, συνέχισα εγώ, νιώθοντας το δίκιο να με πνίγει.

-Βλακείες, χι, χι, χι!
με αποστόμωσε η όμορφη νεαρή ύπαρξη.

– Άλλωστε, δε θα δουλεύουμε 10 ώρες συνέχεια, χι, χι, χι! Ο παραπάνω εργάσιμος χρόνος θα συμψηφίζεται και θα δουλεύουμε 6 ώρες κάποιους άλλους μήνες ή θα παίρνουμε ρεπό, χι, χι, χι.

– Μα αυτό σημαίνει ότι καταργούνται οι υπερωρίες, συνέχισα ακάθεκτη εγώ.

– Ναι! Γιατί τώρα τις πληρωνόμαστε! χι, χι, χι,
μου πέταξε κάποιος άλλος από τη διπλανή ουρά που παρακολουθούσε τη συζήτηση.

– Μα αυτό δεν είναι λόγος να δεχτούμε την αύξηση του χρόνου εργασίας. Αυτό που πρέπει να απαιτήσουμε είναι να πληρώνονται στο ακέραιο οι υπερωρίες και να μειωθεί ο χρόνος εργασίας όχι να αυξηθεί!

– Ξεπερασμένες αντιλήψεις, χι, χι, χι! Αυτά πλέον συμβαίνουν σε όλες τις ανεπτυγμένες χώρες, χι, χι, χι!
μου πέταξε ο γιάπης κοιτώντας με υποτιμητικά.

– Έτσι! Έτσι! η κυβέρνησή μας έχει ευρωπαϊκό προσανατολισμό! χι, χι, χι!
είπε ο παχουλός κύριος που τόση ώρα προσπαθούσε κι αυτός κάτι να πει.

– Μα και στις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ο εργασιακός μεσαίωνας γενικεύεται!
συνέχισα εγώ, αρνούμενη να καταθέσω τα όπλα.

– Δεν πρέπει να υποκύπτεις στην προπαγάνδα των κομμουνιστών, γλυκιά μου, χι, χι, χι. Η αλήθεια είναι ότι η αύξηση του χρόνου εργασίας προστατεύεται στο ακέραιο με την κάρτα εργασίας και τις ρυθμίσεις για την τηλεργασία, χι, χι, χι,
προσπάθησε να με διαφωτίσει η κυρία Πίγκι.

– Ναι βρε, παιδί μου! χι, χι, χι! Είναι απλό! χι, χι, χι! Θα δουλεύουμε όλη τη μέρα, αλλά αυτό θα γίνεται νόμιμα! χι, χι, χι! Με τον τρόπο αυτό, όπως λέει και ο Υπουργός μας διασφαλίζονται τα δικαιώματα και των εργαζόμενων και των επιχειρήσεων, χι, χι, χι. Μ' ένα σμπάρο δυο τρυγόνια, χι, χι, χι,
ο παχουλός κύριος δεν έλεγε να το βάλει κάτω.

– Μα από πότε ταυτίζονται τα κέρδη των επιχειρήσεων με τα συμφέροντα των εργαζομένων;
πρόσθεσα εγώ φουρκισμένη. *Έχετε αναλογιστεί τι επιπτώσεις θα έχει αυτό στη ζωή μας.*

Πλήρης αποδιοργάνωση. Εξαντλημένοι εργαζόμενοι, αλλοτριωμένοι, δίχως την δυνατότητα να σκέφτονται και να ενεργούν, σύγχρονοι σκλάβοι δηλαδή!

Ο γιάπης δε με άφησε να συνεχίσω.

– Μη γίνεστε τόσο μελοδραματική, χι, χι, χι! Η εθνική ενότητα και η κοινωνική συνοχή απαιτούν θυσίες, χι, χι, χι.
– Τι είναι αυτά που λέτε; πέρασα εγώ στην αντεπίθεση. *Οι εργαζόμενοι δεν είναι μηχανές, τη μια στιγμή να δουλεύουν 10 ώρες και την άλλη 6, αν βέβαια συμβεί κι αυτό. Ξέρετε τι έχει να γίνει με τα εργατικά ατυχήματα, με...»*

– Μπούρδες! χι, χι, χι!
Ακούστηκε η φωνή του νεαρού.

– Αυτά τα λένε κάποιοι αναρχοκοπρίτες ταραξίες που θέλουν συνέχεια να τα κάνουν μπάχαλο, χι, χι, χι. Γι' αυτό και η καλή μας κυβέρνηση κοντά στα υπόλοιπα καταργεί και τον συνδικαλισμό, χι, χι, χι!

Νέο παιδί και δεν έδειχνε να καταλαβαίνει τίποτα απ' ό,τι έλεγα. Ένιωθα κυριολεκτικά εξουθενωμένη. Το κεφάλι μου πήγαινε να σπάσει από την πίεση. Τα μάζεψα άρον άρον κι απομακρύνθηκα από την ουρά αυτή. *Δεν είναι δυνατόν!* άρχισα να σκέφτομαι. Συνέχισα να περπατώ• παντού η ίδια κατάσταση. Παντού, σε κάθε ουρά άκουγες φωνές να επαινούν το νέο εργασιακό νομοσχέδιο. *Μα τι τους έκαναν; Ώρα είναι να αρχίσω να πιστεύω ότι τους ψέκασαν με τίποτα από ψηλά.* Βρισκόμουν σε πλήρη σύγχυση. Η απογοήτευση με πλημμύρισε.

Κι εγώ; σκέφτηκα. *Κι εγώ που σπαταλώ τόσο χρόνο να διδάσκω τους μαθητές μου για το Σικάγο και τον Μάιο του 1886, για τους αιματηρούς εργατικούς αγώνες; Εγώ, που τους μαθαίνω την αξία των ανθρωπίνων και των εργασιακών δικαιωμάτων, την ομορφιά του αγώνα, των διεκδικήσεων και την αξία του ενεργού πολίτη• που τους μιλώ για τη λαϊκή κυριαρχία και για τη δυνατότητα που έχουμε να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο; Εγώ, πού χωράω εγώ; Καλά όλοι αυτοί δεν πήγαν σχολείο; Δε έμαθαν τίποτα, δεν ξέρουν καθόλου ιστορία; Δεν καταλαβαίνουν ότι μας εκμεταλλεύονται όλο και περισσότερο; Δεν αντιλαμβάνονται ότι τα υπερκέρδη των επιχειρήσεων και τα δικαιώματα των εργαζομένων είναι αντιστρόφως ανάλογα πράγματα;* Μου ερχόταν να βάλω τα κλάματα από την αδικία!

Πικαρισμένη άρχισα να κοιτάζω τις ανθρωποουρές με οργή αλλά και αμηχανία, νιώθοντας

την ακατανίκητη επιθυμία να αρχίσω να τους ταρακουνώ έναν έναν μπας και ξυπνήσουν και αντιληφθούν την πραγματικότητα! Με τις σκέψεις αυτές να χοροπηδούν άναρχα στο μυαλό μου συνέχισα να προχωρώ σαν υπνωτισμένη.

Και παρακάτω κι άλλοι, κι άλλοι... όλοι τα ίδια λόγια εκθειασμού του κυβερνητικού έργου με αυτό το εκνευριστικό *«χι, χι, χι»* να αντηχεί στο τέλος της κάθε τους πρότασης!

Ακούμπησα σε μια κολόνα νιώθοντας ότι θα σωριαστώ κάτω. Κοίταζα τις ανθρωποουρές γύρω μου ανήμπορη να αντιδράσω.

Ξαφνικά, παρατήρησα μια διαφορετική κινητικότητα.

– Τι ώρα είναι; χι, χι, χι,
ρώτησε μια φωνή.

– Μία παρά πέντε, χι, χι, χι,
απάντησε κάποιος.

– Πλησιάζει! χι, χι, χι,

– Ναι, πλησιάζει, χι, χι, χι,
ακούστηκε από διάφορες μεριές.

Τι πλησιάζει, άραγε; Οι ανθρωποουρές άρχισαν να συμπεριφέρονται διαφορετικά. Πολλοί που κάθονταν κάτω και έγραφαν σηκώθηκαν όρθιοι, άλλοι άρχισαν να μαζεύουν τις τσάντες από κάτω. Κάποιοι άλλοι έσιαχναν τα ρούχα τους. Ένα κλίμα ανυπομονησίας πλανιόταν στον αέρα και όλοι σχεδόν έβγαλαν τα κινητά τους και άρχισαν να κοιτάζουν την ώρα. Μερικοί παλιομοδίτες, όπως η αφεντιά μου, άρχισαν να κοιτάζουν το ρολόι τους. Έκανα κι εγώ το ίδιο χωρίς να ξέρω γιατί. *Μα τι στο καλό;*

– *Δύο η ώρα! χι, χι, χι,*
αντήχησε μια φωνή.

Και ξαφνικά... *Τι ήταν αυτό που συνέβαινε;* Οι ανθρωποουρές έχασαν τον ευθύγραμμο σχηματισμό τους κι άρχισαν να ανακατεύονται. Οι τσάντες και τα σακίδια άνοιξαν γρήγορα κι από μέσα τους ξεπήδησαν λινάτσες που ο κόσμος σαν να υπάκουε σε κάποιες αόρατες εντολές άρχισε συγχρονισμένα να τις ξετυλίγει. Εκατοντάδες πολύχρωμα πανό ξεδιπλώθηκαν το ένα μετά το άλλο. Οι φάκελοι άνοιξαν φανερώνοντας το περιεχόμενό τους. Δεν περιείχαν αιτήσεις όπως είχα νομίσει αλλά προκηρύξεις. Την ίδια σχεδόν στιγμή λες και μια αθέατη κάνουλα άνοιξε και κόσμος, χιλιάδες άρχισαν να κατεβαίνουν από τα στενά, από τις πολυκατοικίες, από παντού και να ενώνονται με τις ανθρωποουρές. Γυναίκες, άνδρες ακόμα και μαθητές ξεχύνονταν και σχημάτιζαν μια τεράστια συγκέντρωση. Από παντού ακουγόταν το χαρακτηριστικό *«χι, χι, χι».*

Η τροφαντή κυρία Πίγκι με την οποία μιλούσα πριν λίγο πέρασε από μπροστά μου με μια απίστευτη για τα κιλά της ευκινησία σέρνοντας ένα πανό. Με είδε που στεκόμουν στην άκρη έχοντάς τα χαμένα και με φώναξε.

– Έλα, τι περιμένεις; Έλα μαζί μας; Καλά τι νόμισες ότι μας ψέκασαν; Πάμε στην πορεία!

– Στην πορεία; είπα εγώ σα χαζή. *Πού πήγε το χι, χι, χι;*

– Χωρίς παρεξήγηση, καλή μου, μόνο εσύ και οι μπάτσοι το χάψατε ότι ήρθαμε να κάνουμε αιτήσεις οικειοθελούς αύξησης του ωραρίου μας. Η πορεία είναι απαγορευμένη. Δεν γινόταν να την οργανώσουμε διαφορετικά. Η συνεννόηση έγινε κρυφά και το χι, χι, χι δεν ήταν παρά ένα συνθηματικό! Καλά για πρόβατα μας πέρασες ότι έτσι αδιαμαρτύρητα θα δεχόμαστε αυτή την κυβερνητική αλητεία; Καλή μου, πρέπει να έχεις μεγαλύτερη εμπιστοσύνη στον κόσμο της εργασίας! Έλα! οι μέρες της αφθονίας τους είναι μετρημένες! Έλα!»

Την ακολούθησα συνεπαρμένη με ένα τεράστιο χαμόγελο ανακούφισης και αισιοδοξίας να σχηματίζεται κάτω από τη μάσκα μου.

Οι αστυνομικοί που τους είχα ξεχάσει, πιάστηκαν κυριολεκτικά στον ύπνο. Προσπάθησαν να μας σταματήσουν. Πέταξαν δακρυγόνα και χειροβομβίδες κρότου λάμψης, κάποιοι έπεσαν με τις μηχανές τους πάνω στο πλήθος. Δεν κατάφεραν τίποτα. Οι ανθρωποουρές είχαν μεταμορφωθεί σε ανθρωποποτάμι και τους σάρωσαν χωρίς να προλάβουν να κάνουν το παραμικρό...

...

Τώρα, είμαι μέσα στο λεωφορείο στο δρόμο για την επιστροφή. Βιάζομαι να φτάσω. Έχουν περάσει κάμποσες μέρες. Το κίνημα του ***χι, χι, χι,*** εξαπλώθηκε αστραπιαία απ' άκρη σε άκρη σε όλη τη χώρα. Σε όλες τις πόλεις από τις πιο μεγάλες μέχρι τις πιο μικρές το κίνημα του ***χι, χι, χι*** κατεβάζει καθημερινά εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενους και νέους στους δρόμους. Η κυβέρνηση τα έχει χαμένα. Οι εντολές της στις δυνάμεις καταστολής έκαναν τα πράγματα ακόμη χειρότερα• οι αστυνομικοί στην προσπάθεια τους να καταστείλουν τις κινητοποιήσεις του ***χι, χι, χι,*** έφτασαν στο σημείο να συλλαμβάνουν όποιον γελά στο δρόμο φοβούμενοι ότι το γέλιο του είναι συνθηματικό για να αρχίσει η διαδήλωση!

Τα κρατητήρια έχουν γεμίσει ασφυκτικά αλλά το κίνημα του ***χι, χι, χι*** δεν πτοείται, μεγαλώνει διαρκώς. Η κυβέρνηση πήρε πίσω το αντεργατικό νομοσχέδιο, αλλά αυτό δεν σταμάτησε τους οπαδούς του ***χι, χι, χι.*** Γρήγορα ενσωμάτωσαν κι άλλα αιτήματα στις διεκδικήσεις τους όχι μόνο για τον χρόνο εργασίας, αλλά και για την υγεία, την παιδεία, τις δημοκρατικές ελευθερίες... Σε όλες τις πόλεις ο κόσμος του ***χι, χι, χι*** αυτοοργανώνεται και οι πρώτες καταλήψεις μεγάλων επιχειρήσεων και τραπεζών με τους εργαζόμενους να αναλαμβάνουν τη λειτουργία τους έχουν ξεκινήσει...

Πλέον το κίνημα του ***χι, χι, χι,*** βγαίνει εκτός συνόρων κι αγκαλιάζει όλες τις χώρες τη μία μετά την άλλη. Η κυβέρνηση πέφτει από ώρα σε ώρα πνιγμένη από τα ***χι, χι, χι*** των μαχητικών κινητοποιήσεων.

Τελικά, είχα δίκιο, ο φετινός «Χειμώνας» μας αφήνει χρόνους και θέλοντας και μη η «Άνοιξη» ήρθε για να μείνει...